

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 51/2017
07.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Бате Цветковића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. АА и др, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 34. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Јована Ћирића и браниоца окр. ВВ, адв. Соње Манојловић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 7/14 од 18.01.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 283/16 од 18.11.2016. године, у седници већа одржаној 07.02.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 7/14 од 18.01.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 283/16 од 18.11.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 7/14 од 18.01.2016. године, оглашени су кривим и осуђени и то:

-окр. АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у подстрекавању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 34. став 1. КЗ и кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, на јединствену казну затвора у трајању од једне године, која казна ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, уз примену мере електронског надзора, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција;

-окр. ББ због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, на казну затвора у трајању од две године и

-окр. ВВ, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, на казну затвора

у трајању од седам месеци, која ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, уз примену мере електронског надзора, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција.

Одлучујући о жалбама бранилаца окривљених, Апелациони суд у Београду је пресудом Кж1 283/16 од 18.11.2016. године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљених АА и ББ, адв. Јован Ћирић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреда закона из члана 439. тач. 2) и 3) и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд обе пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање;

-бранилац окр. ВВ, адв. Соња Манојловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 114. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји, укине другостепену пресуду и предмет врати апелационом суду на поновно одлучивање или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП није обавестио јавног тужиоца и браниоце, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ су неосновани.

Бранилац окривљених АА и ББ у захтеву најпре наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, јер су окривљени оглашени кривим и за радње за које су судови правноснажном одлуком обуставили поступак, па се у конкретном случају ради о правноснажно пресуђеној ствари.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Панчеву Кт 75/08 од 18.02.2010. године окр. АА стављено је на терет извршење кривичних дела злоупотреба

службеног положаја у подстрекавању из члана 359. став 3. у вези ст. 1. и 4. у вези члана 34. ст. 1. и два кривична дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези ст. 1. и 4. КЗ, окр. ББ извршење кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези ст. 1. и 4. КЗ и кривично дело пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, окр. ВВ кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези ст. 1. и 4. у вези члана 35. КЗ и окр. ГГ кривично дело злоупотребе службеног положаја из члана 359. став 3. у вези ст. 1. и 4. КЗ.

Наведена оптужница измењена је актом Кт 75/08-12 од 18.04.2013. године, па је окр. АА стављено на терет извршење кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 34. став 1. КЗ у стицају са кривичним делом прање новца из чл. 231. став 2. у вези става 1. и 4. у вези члана 34. став 1. КЗ, кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ и кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. ст. 2. и 1. у вези члана 3. у вези члана 34. став 1. КЗ, окр. ББ кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези ставав 1. у стицају са кривичним делом прање новца из члана 231. став 2. у вези ст. 1. и 4. КЗ, окр. ВВ кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234. став 3. у вези става 1, у вези члана 35. КЗ и окр. ГГ кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. ст. 2. и 1. у вези члана 34. став 1. КЗ.

Решењем Вишег суда у Панчеву Кв 419/13 од 05.11.2013. године одбијена је оптужба из измењеног оптужног акта и то према окр. АА за кривично дело прање новца из члана 231. став 2. у вези ст. 1. и 4. у вези члана 34. КЗ, кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. ст. 2. и 3. у вези члана 34. ст. 1. КЗ и кривично дело пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. КЗ, према окр. ББ за кривично дело прање новца из члана 231. став 2. у вези ст. 1. и 4. КЗ и према окр. ГГ за кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. ст. 2. и 1. у вези става 3. у вези члана 34. став 1. КЗ.

У односу на окривљене АА, ББ и ВВ кривично гоњење је преузело Више јавно тужилаштво у Смедереву актом Кт 2/14 од 10.02.2014. године и то само за кривична дела за која оптужба није одбијена, односно за кривична дела за која су окривљени и оглашени кривим првостепеном пресудом. Стога неосновано бранилац окривљених АА и ББ указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окр. АА и ББ у захтеву наводи и да су побијане пресуде засноване на доказима на којима се према одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати – налази и мишљења вештака Петра Бојовића и Владимира Прванова, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. На исту повреду указује и бранилац окр. ВВ и као незаконит доказ означава вештачење Завода за судска вештачења који је дао налаз и мишљење комисије у којој је као члан учествовала ДД, која је приправник.

По налажењу Врховног касационог суда изнети наводи захтева су неосновани из следећих разлога:

Пре свега, не стоји навод захтева браниоца окривљених АА и ББ да су пресуде засноване на налазима и мишљењима вештака Петра Бојовића и Владимира Прванова, јер наведена лица нису обављала вештачења као појединци, већ као чланови комисија и то Петар Бојовић, као члан комисије вештака Института економских наука у Београду, а Владимир Прванов као члан комисије вештака Завода за судско вештачење у Новом Саду. Осим тога, не стоји ни навод захтева за заштиту законитости браниоца окр. ВВ везан за учешће у вештачењу приправника ДД имајући у виду, да је, према стању у списима, вештачење Завода за судско вештачење у Новом Саду обавила комисија коју су чинили вештаци Вера Зрнић, Владимир Прванов и Анкица Труља, а ДД је означена као асистент у служби вештачења.

Наведене институције, Институт економских наука у Београду и Завод за судско вештачење у Новом Саду су стручне установе овлашћене за обављање вештачења, којима је вештачење поверено наредбама ранијег Окружног суда у Панчеву Ки 109/08 од 18.11.2008. и Ки 109/08 од 24.06.2009. године. Поменуте установе су, поступајући по наредбама суда, формирале комисије у складу са одредбом члана 6. Закона о судски вештацима и за чланове комисије одредиле лица која располажу стручним знањем за утврђивање и оцену чињеница које су биле предмет вештачења, при чему суд није овлашћен да утиче на избор чланова комисије, јер је то ствар институције којој је поверено вештачење. Према томе, економско-финансијска вештачења у овом предмету обављена су на основу судске наредбе, од стране установа овлашћених за вештачење, а не појединаца, који су се током поступка само изјашњавали у име комисија које су обавиле вештачења. Стога се налаз и мишљење Завода за судско вештачење и Новом Саду и Института економских наука у Београду, који су међусобно сагласни и резултат су вештачења обављених у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, не могу сматрати незаконитим доказима у смислу навода захтева за заштиту законитости оба браниоца, па се неосновано захтевима указује на постојање битне повреде из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљених АА и ББ у захтеву наводи и да окр. АА није имао својство одговорног лица у предузећу „ЂЂ“ у смислу одредбе члана 112. став 5. КЗ, као и да у односу на дела описана у ставу II изреке првостепене пресуде окривљени није прибавио противправну имовинску корист.

Изнете наводе захтева којима бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, као и наводе да су судови у односу на дела описана у ставу II погрешно тумачили одредбе Закона о облигационим односима у вези са стицањем права својине на спорном комбајну, којима указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. На исте повреде закона одбрана окр. АА указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни пет у другом ставу, странама осам и девет први став, странама 10, 11 и 12. у прва два става, дао разлоге које Врховни

касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

На повреду закона из члана 439. тачка 1. ЗКП указује и бранилац окр. ВВ, наводима да радње које су овом окривљеном стављене на терет не представљају било које, па ни кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, односно не садрже обележја кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен.

Супротно изнетим наводима захтева, из чињеничног описа дела у изреци првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у помагању из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 35. КЗ, за које је окр. ВВ оглашен кривим, како објективна обележја која се односе на радње окривљеног, којима је умишљајно помогао окр. АА у извршењу кривичног дела из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, јер је као овлашћени ревизор у предузећу „ЕЕ“ из ..., по договору са окр. АА сачинио ревизорски извештај иако документација коју је тражио ради састављања истог није садржала све податке које је првобитно тражио... и у извештају приказао да је конзорцијум физичких лица кога представља окр. АА, као купац друштвеног капитала предузећа „ЖЖ“ из ... у предузеће које је било предмет приватизације, уложио комбајн марке у вредности 5.338.226,00 динара, иако стварно тај комбајн није био уложен као инвестиција..., тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела који укључује и свест о забрањености дела. Стога су неосновани супротни наводи захтева за заштиту законитости окр. ВВ да из описа дела у изреци побијане правоснажне пресуде не произилазе законска обележја кривичног дела за које је окривљени том пресудом оглашен кривим.

Бранилац окривљених АА и ББ, као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, али у образложењу захтева не наводи у чему се наведена повреда састоји. Осим тога, у истом захтеву, бранилац детаљно анализира изреку првостепене пресуде указујући на неразумљивост исте у погледу погрешно утврђених података садржаних у истој, чиме у суштини указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Такође, бранилац у истом захтеву наводи да окривљенима у изречене казне није правилно урачунато време проведено у притвору, чиме указује на повреду закона из члана 439. тачка 4) ЗКП. Међутим, наведене повреде закона, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости.

Имајући у виду све наведено, Врховни касациони суд је захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.

Председник већа-судија
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић